

והמלך זקוק במיוחד לתחזוקה זו כי האווירה שבה הוא חי מתמרצת אותו מאוד לטעות לחשוב שמותר לו לעשות מה שאסור לאחרים, ושאינן הוא מורם מעם, לכן מצווה אותנו התורה "וְהִיָּתָה עִמּוֹ, וְקָרָא בּוֹ כָּל-יְמֵי חַיָּיו-- לְמַעַן יִלְמַד, לְיִרְאָה אֶת-ה' אֱלֹהָיו".

אב במשפחתו הוא למעשה מלך בזעיר אנפין, הנושא באחריות כלפי צאצאיו. ברגע שאחרים תלויים בך - סטייה שלך עלולה לקבוע את גורלם. חייב אתה לעמוד שבעתיים על המשמר! חייב אתה לקבוע עיתים לתורה, ללמוד את הוראותיה. שהרי אתה הנווט, אתה המכוון. צרכה להיות ברשותך מפה, צריך להיות לך מצפן.

"כִּי אַתָּה בָּא אֶל-הָאָרֶץ, אֲשֶׁר-ה' אֱלֹקֶיךָ נָתַן לָךְ--לֹא-תִלְמַד לַעֲשׂוֹת, כְּתוֹעֲבַת הַגּוֹיִם הָהֵם..... כִּי-תוֹעֲבַת ה', כָּל-עֲשֵׂה אֵלָהּ; וּבִגְלָל, הַתּוֹעֲבַת הָאֵלֵה, ה' אֱלֹקֶיךָ, מוֹרִישׁ אוֹתָם מִפְּנֵיךָ. (י"ח, ט"ו-י"ב)

וכתב הרב "שפתי כהן" זצ"ל: הגויים הולכים לאצטגוניים ושואלים בהורוסקופים כדי לדעת איזה מזל יאיר להם פנים, מתי יפעלו ומתי ימנעו. אבל אתם, בני ישראל, אינכם זקוקים לכך: וממשיכה תורתנו הקדושה ומצווה:

"תְּמִים תְּהִיָּה, עִם ה' אֱלֹקֶיךָ". (שם, י"ג)

וברש"י: 'התהלך עמו בתמימות ותצפה לו, ולא תחקור אחר העתידות, אלא כל מה שיבוא עליך קבל בתמימות, ואז תהיה עמו ולחלקו.'

פסוק זה הוא יסוד ואבן שתיה לאורחות חיו של כל איש מישראל, שיחיה באמונה פשוטה בלא שום חקירות ודרישות.

הרה"ק ה'דברי ישראל' זי"ע מבאר את דברי רש"י, שתמימות זו מהותה שגיבה האדם עצמו למעלה מכל מיני עצות שמיעצים בני אנוש כביכול לבורא עולם - שיעשה עמהם כך וכך - משם יביא לו הפרנסה ומשם יביא לו רפואה וכו', ואל יחקור יומם ולילה לדעת מה יהא יסופו ומה יעלה בגורלו, משל לתינוק שאביו מאכילו ומשקהו - כלום ידאג על יום המחר? הרי משליך הוא כל יתבו על אביו מבלי לחשוב מאומה - על אחת כמה וכמה (על) אבינו מלכנו אב הרחמן, הזן ומפרנס את כל העולם בטובו, צריך שיהיה האדם בעיני עצמו כילד קטן לפניו, כמו שאמר דוד המלך ע"ה (תהלים קל"א ב) "אם-לא שְׁוִיָּתִי, וְדוֹמָמָתִי נִפְשִׁי: כְּגִמְלָה, עָלַי אֲמוֹ; וְגו'. ובמידה שמהלך עמו בתמימות ומצפה לו ואינו חוקר מאומה, ומשליך על ה' יתבו, כן הוא באמת יכלכלהו.'

היה זה לפני מספר שנים, בסיום מסכת במעונו של אחד מראשי ישיבת מיר בירושלים. הוא נשאל אז ע"י כמה אברכים כיצד מתכננת ישיבת מיר לשרוד מול חרב הגזירות הכלכליות, הוא השיב להם במעשה שאירע בתקופת המנדט הבריטי:

היה זה עם אחד מראשי היהדות בחו"ל שהפליג בספינה לארץ הקודש כדי לעזור לבני היישוב היהודי דאז. בספינה פגש הלה בישיבה כבת שמונים משיקאגו שגמרה בדעתה לבלות את שארית חייה בארץ הקודש נחלת אבותיה. הוא התענין אצלה היכן היא מתכננת לקבוע את מקומה, והיא השיבה לו שאמנם אין בידה שום חסכוניות לרכוש לעצמה בית, אך בדעתה להתגורר בבית אחיינה שגר היכן שהוא באחד מיישובי הארץ.

התפלא אותו האיש על תמימותה של הישיבה ואמר לה: "דעי לך, בארץ שולטים הבריטים, הם לא נותנים להסתובב סתם ברחובות. מי שאינו יודע היכן הכתובת שלו, שולחים אותו מיד עם הגיעו ארצה לבית המעצר הבריטי".

אולם האשה הישיבה סובבה ראשה ונראתה רגועה לחלוטין. למחרת לא מצא הלה מנוח בנפשו, הוא לא הבין לשלוות הישיבה, שלא נראתה מוטרדת. הוא ניגש אליה שוב ואמר לה:

"אנא ממך, נסי בבקשה להזכר בכתובתו, באיזה איזור כדאי לחפשו, אולי בהשדלות זו נוכל לנסות למצוא אותו ובכך לקשר ביניכם. חבל שאת שארית חיך תבלי בכלא. האם אינך מבינה את משמעות הדבר?"

אך האשה הישיבה נותרה באדישותה ולא השיבה דבר. ביום השלישי כבר התפקע אותו עסקן. הוא ניגש אליה נסער ואמר לה:

"הגידי נא לי, חז"ל אמרו 'בישישים חכמה', ואני אינני תופס איך אישה בגילך נוסעת לשומקום, ועוד ברוגע שכזה?!"

פקחה עליו הישיבה עין נבונה וכך אמרה לו:

"שמע, ה' יתברך כבר שמונים שנה לא עזב אותי לרגע. לא נראה לי שדוקא כעת הוא ינטוש אותי..."

כעבור שבוע הם עגנו בנמל, שם קיבלו את העסקן כתבים רבים שידעו על בואו והגיעו לראינו. מידוענו, שהיה מותש מההפלגה, סירב להתראיין. אולם כתב נמרץ אחד לא ויתר, וביקש את כתובתו כדי להגיע למעונו ולראיינו מאוחר יותר. השיב לו העסקן: "אמור לי את שמך ואסדר לך פגישה במעונו". השיב לו הכתב: "שמי סוקולוב..."